

Εισήγησις στὴν 6η Πανελλήνια Συνάντησι Νέων
29.11.2015 ἑκ. ἡμ., Δήμος Φυλῆς

Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς καὶ Κοινωνικὴ Εὐθύνη Οἱ Νέοι τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ χθές, στὸ σήμερα, στὸ αὔριο

† Μητροπολίτου
Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κοπριανοῦ

*Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε καὶ Πατέρα μας·
Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες·
Ἀγαπητοὶ μας Νέοι, παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας μας·*

Μεῖ ιδιαίτερη χαρὰ Σὰς καλωσορίζουμε στὴν **6η Πανελλήνια Συνάντησί** μας.

Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐνθαρρυντικὴ παρουσία Σας καὶ ἐπικαλούμεθα τὶς προσευχὲς Σας, ὥστε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας καὶ τὶς πρεσβείες τῆς Παναγίας Μητέρας μας, ἡ **Συνάντησίς** μας νὰ εἶναι γόνιμη καὶ ἐλπιδοφόρα.

Κεντρικὸ θέμα καὶ σημεῖο ἀναφορᾶς στὴν ἐφετινὴ μας **Συνάντησι** εἶναι ἡ **Εὐθύνη**, ἡ **Κοινωνικὴ Εὐθύνη**, ὡς βίωμα καὶ στάσις ζωῆς, ὅπως αὐτὴ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴ καὶ χριστιανικὴ μας ταυτότητα.

Ἡ πολύμορφη καὶ πολυδιάστατη κρίσις, ἡ ὁποία παρατείνεται στὴν Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα, ἔχει συντελέσει –παρὰ τὸ ἀρνητικὸ κλίμα– στὴν ἀνακάλυψι ἐκ νέου τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὰ κοινά· στὴν ἀφύπνισι τῆς **Κοινωνικῆς Εὐθύνης**· στὴν καλλιέργεια τῆς **Ἀλληλεγγύης** καὶ τῆς **Αὐτοθυσίας**, τῆς **Στοργῆς** καὶ τῆς **Συμπόνιας**.

* * *

Ἀγαπητοί μας Νέοι, ἀγαπητά μας παιδιά·

Ἔχει ἀποδειχθῆ ἔμπειρικά, ὅτι στὴν διάρκεια μεγάλων δοκιμασιῶν, ὅποτε οἱ κοινωνίες φθάνουν σὲ ὀριακὰ σημεῖα ἀντοχῆς, ἀναδύονται ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τρόπο πράγματι θαυμαστό, *δυνάμεις* ζωοδότρες: ἡ **Φιλαλήθεια**, ἡ **Γενναιοψυχία**, ἡ **Ἀνεκτικότητα**, ἡ **Συγχωρητικότητα**, ἡ **Ἀυταπάρνησις**, ἡ **Δικαιοσύνη**, ἡ **Φιλαλληλία**, ἡ **Θυσιαστικότητα** καὶ ἡ **Εὐσπλαγχνία**.

Αὐτὲς οἱ θεόσδοτες *δυνάμεις* ἀποτελοῦν τὰ πολύτιμα *ἀντισώματα* στὶς ἀρρώστιες τοῦ *κοινωνικοῦ σώματος*: ἀλλὰ βεβαίως, τὰ *ἀντισώματα* αὐτὰ δὲν ἐνεργοποιοῦνται μόνο στὶς περιόδους κρίσεως.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐνεργοποιεῖ ἐπίμονα, συστηματικὰ καὶ συνέχεια τὸν **Κοινοτικὸ καὶ Κοινωνικὸ Τρόπο Ζωῆς**.

Ὁ **Κοινοτικὸς Χαρακτήρας** τῆς Ἐκκλησίας, ὡς **Τρόπος Ζωῆς**, εἶναι ἡ **Καλὴ Παρακαταθήκη**, τὴν Ὅποια ὁ Κύριός μας, ὡς πολύτιμο **Θησαυρό**, μᾶς ἔχει ἐμπιστευθῆ γιὰ νὰ τὸν διαφυλάξουμε, νὰ τὸν καλλιιεργήσουμε καὶ νὰ τὸν μοιρασθοῦμε μὲ ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας, τὶς Εἰκόνες αὐτὲς τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἀγαπητά μας παιδιά·

Ἡ Κοινωνικὴ Εὐθύνη, ὡς μετάδοσις ἀπὸ μέρους μας τοῦ θησαυροῦ τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἀδελφούς μας μὲ διάθεσι θυσιαστικῆ, ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴ ὁδὸ ἀνακαλύψεως τοῦ ἑαυτοῦ μας: εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς **Ἀυτογνωσίας** καὶ περαιτέρω τῆς **Θεογνωσίας**.

Δὲν θὰ πρέπει κανεὶς μας νὰ λησμονῆ, ὅτι τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ βρῆ κανεὶς τὸν ἑαυτό του εἶναι νὰ προσφέρῃ αὐτὸν θυσιαστικὰ στὸ θυσιαστήριο τῆς Ἀγάπης γιὰ τὸν Ἄλλον, ὅποιοιδήποτε Ἄλλον, καὶ ἔτσι νὰ καλλιιεργῆ τὸν **Κοινωνικὸ Τρόπο Ζωῆς καὶ Ὑπάρξεως**, δηλαδή νὰ μετέχουμε στὸ **Θαῦμα τῆς Ζωῆς ὅλοι μαζί, καὶ ὄχι ὅλοι μαζί μόνοι**.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸν Θεό μας: ὑπάρχει, ζῆ ὡς **Κοινωνία Τριῶν Προσώπων**, τὰ Ὅποια ἀλληλοπεριχωροῦνται: δηλαδή, δὲν συνυπάρχουν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἓνα Πρόσωπο ὑπάρχει μέσα στὸ ἄλλο Πρόσωπο σὲ μία **Κοινωνία Ἀγάπης**.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ ἰδικό μας *πρότυπο*: **ὑπάρχω**, διότι ἀγαπῶ· **διότι** εὐρίσκομαι σὲ **Κοινωνία Ἀγάπης** μὲ τοὺς ἄλλους· **διότι** ἐνδιαφέρομαι γιὰ τοὺς ἄλλους· **διότι** ἔχω εὐθύνη γιὰ τοὺς ἄλλους· **διότι** ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη τοῦ ἄλλου ἀφοροῦν καὶ ἐμένα προσωπικά.

Πολὺ σωστὰ λοιπὸν ἔχει ἐπισημανθῆ, ὅτι τὸ Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Ἦθός μας ἐμπερικλείεται σὲ τρεῖς λέξεις: **Ἀγαπῶ, ἄρα ὑπάρχω**.

* * *

Ἀγαπητοί μας Νέοι·

Ἡ Κοινωνικὴ Εὐθύνη ὁμως ἔχει ὄνομα καὶ ἐκφράζεται μὲ συγκεκριμένες μορφές· ἄς γίνω λοιπὸν πρακτικός, ἐφ' ὅσον τὴν στιγμή αὐτὴ ἀπευθύνομαι σὲ Νέους, οἱ ὅποιοι γεμᾶτοι ἐνθουσιασμό καὶ ὀρμητικότητα εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὰ ὑψηλὰ **Ἰδανικά** τους, καὶ μάλιστα γιὰ τὰ ὑγιῆ **Κοινωνικά Ὁράματα**, τὶς πανανθρώπινες καὶ αἰώνιες εὐαγγελικὲς Ἀξίες.

Πρὸ ὀλίγου ἀκούσαμε ἓνα συναρπαστικὸ ποίημα τοῦ σύγχρονου μας ποιητοῦ Τάσου Λειβαδίτη (1922-1988)· ἓνα *ποίημα-πρόκλησι* ἀληθινὴ γιὰ κάθε Χριστιανὸ καὶ ἰδίως τὸ νέο στὴν ἡλικία: «Ἄν θέλει νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος».

Ποιὸ εἶναι τὸ οὐσιαστικὸ *μῆνυμα* τοῦ ποιήματος αὐτοῦ;

Δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ τὸ *ἐπαναστατικὸ μῆνυμα* τοῦ Εὐαγγελίου: «Ἄν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος», ὀφείλεις νὰ εἶσαι σὲ μία διαρκῆ ἐγρήγορσι γιὰ *ἐξοδο* ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου, σὲ μία ἐτοιμότητα νὰ θυσιάσης τὸν ἑαυτό σου χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, χάριν τῶν ὑψηλῶν **Ὁραμάτων**, τὰ Ὅποια καταξιώνουν τὸν Ἄνθρωπο καὶ διασώζουν τὴν **Ἱερότητά** του.

Ἐπαναλαμβάνω μερικοὺς χαρακτηριστικοὺς στίχους τοῦ ποιήματος:

• «Ἄν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος / δὲν θὰ πάψεις οὔτε στιγμή ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὸ δίκαιο· / θὰ βγῆς στοὺς δρόμους, θὰ φωνάζεις, τὰ χεῖλιά σου θὰ ματώσουν ἀπ' τὶς φωνές...».

• «Δὲν θὰ ἔχεις καιρὸ / δὲν θὰ ἔχεις καιρὸ γιὰ τὸν ἑαυτό σου / ἂν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος...».

• «Ἄν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος / θὰ πρέπει νὰ μπορεῖς νὰ πεθάνεις ἓνα ὁποιοδήποτε πρωῒνό...».

→ **Αὐτὸ** λοιπὸν εἶναι τὸ *ἰσχυρὸ-ἐπαναστατικὸ-νεανικὸ μῆνυμα* τοῦ ποιητοῦ μας Τάσου Λειβαδίτη, ὁ ὅποιος ἔχει ἐπίσης γράψει τὸ ἐξῆς, τὸ ὁποῖο ὑπογραμμίζει μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφασι τὸ χρέος τῆς **Κοινωνικῆς Εὐθύνης**:

«**Ὅταν** δὲν ζοῦμε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο,
εἴμαστε κι ὅλας νεκροί...».

* * *

Ἀγαπητοί μας Νέοι·

Θὰ προσπαθῆσω νὰ γίνω πρακτικώτερος μὲ ἓνα σύγχρονό μας παράδειγμα.

Δὲν λησμονῶ, ὅτι εὐρίσκομαι ἐνώπιον τῶν Νέων τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι ἔχουν αἴσθησι τοῦ χριστιανικοῦ-εὐαγγελικοῦ χρέους τῆς **Κοινωνικῆς Εὐθύνης**· οἱ ὅποιοι βλέπουν *ὑπεύθυνα* τὴν σχέσι τους μὲ τὸν κόσμο· οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ δώσουν μία *μαρτυρία*

Ζωντανής Ἐκκλησίας με **Ζωντανούς Νέους**· οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τὸν ἀτομικισμό, τὸν συμβιβασμό, τὴν ἀτολμία καὶ τὴν παραίτησι ἀπὸ Ὑράματα καὶ Θυσίες.

Θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσει γιὰ τὸν Αὐστριακὸ βιολιστὴ καὶ μουσικοσυνθέτη **Φρίτς Κράϊσλερ (1875-1962)**, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους βιολιστὲς ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ὁ Κράϊσλερ ἀποτελεῖ ἕνα ἐκπληκτικὸ καὶ σπάνιο παράδειγμα **Κοινωνικῆς Εὐθύνης**: ἂν καὶ εἶχε τὴν δυνατὴτητα νὰ ἀπαιτήσῃ ὑπέρογκες ἀμοιβές, δὲν τὸ ἔκανε· γι' αὐτό, ποτέ του δὲν ἐγίνε πλούσιος.

- **Κάποτε** εἶχε δηλώσει:

«Ποτὲ δὲν βλέπω τὰ χρήματα ποὺ κερδίζω σὰν “ιδικά μου”... **Εἶναι** μόνο ἕνα “κεφάλαιο”, τὸ ὁποῖο μοῦ ἔχουν ἐμπιστευθῆ, γιὰ νὰ τὸ δαπανήσω καταλλήλως...».

• **Ὁ Κράϊσλερ**, ἀναφερόμενος στὴν σύζυγό του καὶ τὸν ἑαυτό του, εἶχε ἀποκαλύψει τὰ ἐξῆς πράγματι ἐκπληκτικά:

«**Αἰσθάνομαι** ἠθικὰ ἔνοχος, ἂν παραγγεῖλω ἕνα πολυτελὲς καὶ δαπανηρὸ γεῦμα, διότι ἔτσι στερῶ ἀπὸ κάποιον ἄλλον μία φέτα ψωμί, καὶ ἴσως ἀπὸ κάποιον παιδί ἕνα ποτήρι γάλα... **Σὲ** ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῶν ἐπιτυχιῶν μου στὴν μουσική, δὲν φτιαζάμε ἰδικό μας σπίτι... **Σκεφτόμαστε**, ὅτι ὑπάρχουν τόσοι ἄστεγοι στὸν κόσμος...»!

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ **Φρίτς Κράϊσλερ**, ὁ ὁποῖος ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Ὦδεῖο τῆς Βιέννης σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν(!), λαμβάνοντας τὸ πρῶτο βραβεῖο(!)· ὁ ὁποῖος σὲ ἡλικία δέκα τεσσάρων ἐτῶν(!) διωργάνωσε τὴν πρώτη του περιοδεία στὶς Η.Π.Α.(!)· ὁ ὁποῖος ἐπαιξε σὲ παλαιὰ ὄργανα ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς κλασσικῆς μουσικῆς· αὐτός, λέγω, ἀπευθύνεται στὸν κάθε νέο μας καὶ τὸν προτρέπει:

• «**Δές** το ὑπεύθυνα!... **Γίνου** πρωταγωνιστὴς τοῦ σήμερα καὶ τοῦ αὔριο... **Μιμήσου** τοὺς ἀνιδιοτελεῖς νέους τοῦ χθές... **Θυσιάσου** στὸ σήμερα γιὰ ὅ,τι ὑψηλὸ καὶ ἱερό!... **Δῶσε** στοὺς νέους τοῦ αὔριο τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς **Κοινωνικῆς Εὐθύνης** καὶ τοῦ ἀγῶνος γιὰ νὰ διασωθῆ σὲ σένα ὁ γνήσιος Ἄνθρωπος...».

* * *

Ναί, ἀγαπητοί μας Νέοι, ἀγαπητά μας παιδιά...

«**Οἱ** πρόγονοί μας φύτευαν ἐλιές, ἂν καὶ ἤξεραν ὅτι δὲν θὰ τις δοῦν νὰ καρπίζουν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἐπίσης σύγχρονός μας διανοούμενος Κορνῆλιος Καστοριάδης.

Ἄς φυτεῦτε με εὐαισθησία **Ἑλιές Ἑλπίδας**... Μὲ τὸ βλέμμα

στραμμένο στο μέλλον, ἄς ξεπερνᾶτε τὸν ἐγωκεντρισμό, τὴν φιλαυτία, τὴν αἰχμαλωσία στὴν λατρεία τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, τὴν ἀδιαφορία γιὰ τὰ κοινά, τὴν ἀνευθυνότητα...

«**Ἡ** χαρὰ βρίσκεται στὴν συνεργασία μας γιὰ νὰ πετύχουμε κοινούς στόχους, καὶ ὄχι στὸ σκόρπισμα σὲ μικρὲς περιχαρακωμένες ὀντότητες, ποὺ ἐπιμένουν (ἀνεύθυνα): “Ἐγὼ ἔχω δίκιο”», ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἓνας ἄλλος σύγχρονός μας σοφός.

Ὁ Χριστός μας, τὸ ἀπαραμίλλο Πρότυπο τῆς Θεσιαστικῆς Εὐθύνης καὶ τῆς Σταυρικῆς Ἀγάπης, μᾶς ἔχει πλάσει μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Εὐθύνης μέσα μας: μιᾶς Εὐθύνης, ἡ ὁποία ἀφορᾷ στὸν Θεό μας, στὸν Ἀδελφό μας, στὸν Ἐαυτό μας, στὸ Φυσικό μας Περιβάλλον.

* * *

Ναί, ἀγαπητά μας παιδιά...

Ἄς συνεργασθοῦμε ὅλοι, νέοι καὶ μεγάλοι, μὲ αἴσθησι **Εὐθύνης** σὲ ὅλα τὰ επίπεδα...

Στὴν πολὺ κρίσιμη καμπή, τὴν ὁποία διέρχεται ἡ Πατρίδα μας, ἀπαιτεῖται, ἰδιαίτερα μάλιστα ἀπὸ Ἑσᾶς τοὺς Νέους: βαθύτερη συναίσθησι τῆς **Κοινωνικῆς Εὐθύνης**: μεγαλύτερη συνειδητοποίηση τῆς **Ἀλληλεγγύης** καὶ **Αὐταπαρνήσεως**: ἐντονώτερη **Φιλανθρωπικὴ Δράσι**: προθυμότερος **Ἐκκλησιαστικὸς Ἐθελοντισμός**: αὐξησι τῆς **Προσευχῆς** καὶ τῆς **Ἀγάπης**.

Ἐσεῖς, οἱ Νέοι μας, πρέπει μὲ ἱερὸ πείσμα καὶ ἀποφασιστικότητα νὰ διακηρύσσετε συνεχῶς:

Ὅχι στὴν Ἑλλάδα τῆς **μιζέριας**, τῆς **μεμψιμοιρίας**, τῆς **μοιρολατρίας**, τῆς **ἀδράνειας**, τῆς **φιλαυτίας**, τῆς **καταστροφολογίας**, τῆς **κατάθλιψης!**...

Ναί στὴν Ἑλλάδα τῆς **Ἐλπίδας**, τῆς **Δημιουργικότητας**, τῆς **Θυσίας**, τοῦ **Φωτός**, τοῦ **Πολιτισμοῦ**, τῶν **Ὁραμάτων!**...

«**Μὲ** λογισμό, μὲ ὄνειρο», ὅπως ἔλεγε ὁ Σεφέρης, ἄς προχωρήσετε, ἄς προχωρήσουμε, τραγουδώντας μὲ τὸν Παντελεῆ Θαλασσινό:

«**Ν** αγαπᾶς τὰ βουνὰ καὶ τὰ πέλαγα...

Τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἄγνωρους τόπους...

Τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τὰ σύννεφα...

Καὶ πολὺ ν' ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους...».

Σᾶς εὐχαριστῶ!

† ὁ Ὡ. κ' Φ. Κ.

+

**Τῶ δὲ Θεῶ
δόξα καὶ εὐχαριστία!**

Ποιήματα στην 6η Πανελλήνια Συνάντησι Νέων
29.11.2015 έκ. ήμ., Δήμος Φυλής

Ἄν θέλεις νὰ λέγειςαι ἄνθρωπος

Ἄν θέλεις νὰ λέγειςαι ἄνθρωπος,
δὲ θὰ πάψεις οὔτε στιγμή ν' ἀγωνίζεσαι
γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ γιὰ τὸ δίκιο.

Θὰ βγεῖς στοὺς δρόμους, θὰ φωνάξεις,
τὰ χεῖλια σου θὰ ματώσουν ἀπ' τὶς φωνές,
τὸ πρόσωπό σου θὰ ματώσει ἀπὸ τὶς σφαιρες,
μὰ οὔτε βῆμα πίσω.

Κάθε κραυγή σου μιὰ πετριὰ
στὰ τζάμια τῶν πολεμοκάπηλων,
κάθε χειρονομία σου σὰν νὰ γκρεμίζει τὴν ἀδικία...

Καὶ πρόσεξε: μὴ ξεχαστεῖς οὔτε στιγμή.

Ἔτσι λίγο νὰ θυμηθεῖς τὰ παιδικά σου χρόνια,
ἀφήνεις χιλιάδες παιδιὰ νὰ κομματιάζονται τὴν ὥρα
ποὺ παίζουν ἀνύποπτα στὶς πολιτεῖες...

Μιὰ στιγμή ἂν κοιτάξεις τὸ ἡλιοβασίλεμα,
αὐριο οἱ ἄνθρωποι θὰ χάνονται στὴν νύχτα τοῦ πολέμου...

Ἔτσι καὶ σταματήσεις μιὰ στιγμή νὰ ὄνειρευτεῖς,
ἑκατομμύρια ἀνθρώπινα ὄνειρα
θὰ γίνουν στάχτη κάτω ἀπ' τὶς ὀβίδες...

Δὲν ἔχεις καιρό...

Δὲν ἔχεις καιρὸ γιὰ τὸν ἑαυτό σου,
ἂν θέλεις νὰ λέγειςαι ἄνθρωπος...

* * *

Ἄν θέλεις νὰ λέγειςαι ἄνθρωπος,
μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ ν' ἀφήσεις τὴ μάνα σου,
τὴν ἀγαπημένη ἢ τὸ παιδί σου.

Δὲ θὰ διστάσεις...

Θ' ἀπαρνηθεῖς τὴν λάμπα σου καὶ τὸ ψωμί σου...

Θ' ἀπαρνηθεῖς τὴ βραδινὴ ξεκούραση
στὸ σπιτικὸ κατώφλι

γιὰ τὸν τραχὺ δρόμο ποὺ πάει στὸ αὐριο...

Μπροστά σέ τίποτα δέ θά δειλιάσεις
καί οὔτε θά φοβηθεῖς.

Τὸ ξέρω, εἶναι ὁμορφο
ν' ἀκοῦς μιὰ φυσαρμόνικα τὸ βράδυ,
νὰ κοιτᾶς ἐν' ἄστρο,
νὰ ὀνειρεύεσαι... εἶναι ὁμορφο...

Μὰ ἐσὺ πρέπει νὰ τ' ἀποχαιρετήσεις ὅλ' αὐτὰ
καί νὰ ξεκινήσεις,
γιατί ἐσὺ εἶσαι ὑπεύθυνος
γιὰ ὅλες τὶς φυσαρμόνικες τοῦ κόσμου,
γιὰ ὅλα τ' ἄστρα,
γιὰ ὅλες τὶς λάμπες
καί γιὰ ὅλα τὰ ὄνειρα,
ἂν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος...

* * *

Ἄν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος,
μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ νὰ σέ κλείσουν φυλακή
γιὰ εἴκοσι ἢ καί περισσότερα χρόνια.

Μὰ ἐσὺ καί μέσ' στή φυλακή θά θυμᾶσαι πάντοτε
τὴν ἀνοιξη, τὴ μάνα σου καί τὸν κόσμο.

Ἐσὺ καί μέσ' ἀπ' τὸ τετραγωνικὸ μέτρο τοῦ κελιοῦ σου
θά συνεχίζεις τὸ δρόμο σου πάνω στή γῆ...

Ἐσύ, κι' ἄς βλέπεις νὰ περνᾶν τὰ χρόνια σου
καί ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου,
δὲν θά γερνᾶς.

Ἐσὺ καί μέσ' στή φυλακή κάθε πρωῒ
θά ξημερώνεσαι πιὸ νέος,
ἀφοῦ ὅλο καί νέοι ἀγῶνες θ' ἀρχίζουμε στὸν κόσμο,
ἂν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος...

* * *

Ἄν θέλεις νὰ λέγεσαι ἄνθρωπος,
θά πρέπει νὰ μπορεῖς νὰ πεθάνεις
ἓνα ὁποιοδήποτε πρωῒνό.

Αποβραδὶς στήν ἀπομόνωση
θά γράψεις ἓνα μεγάλο τρυφερὸ γράμμα στή μάνα σου,
θά γράψεις στὸν τοῖχο τὴν ἡμερομηνία,
τ' ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός σου καί μιὰ λέξη: **Εἰρήνη**...
σὰ νάγραφες ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς σου...
Νὰ μπορεῖς νὰ πεθάνεις ἓνα ὁποιοδήποτε πρωῒνό,

νὰ μπορεῖς νὰ σταθεῖς μπροστὰ στὰ ἔξι ντουφέκια,
σὰ νὰ στεκόσουνα μπροστὰ σ' ὀλάκερο τὸ μέλλον...

Νὰ μπορεῖς, ἀπάνω ἀπ' τὴν ὁμοβροντία πὺν σὲ σκοτῶνει
ἔσὺ ν' ἀκοῦς τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων
πὺν τραγουδῶντας πολεμᾶνε γιὰ τὴν εἰρήνη.

Ἄν θέλεις νὰ λέγῃσαι ἀνθρωπος...

Τάσος Λειβαδίτης

Ν' ἀγαπᾶς

Ν' ἀγαπᾶς τὰ βουνὰ καὶ τὰ πέλαγα,
Τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἄγνωρους τόπους,
Τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τὰ σύννεφα,
Καὶ πολὺ ν' ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους...

* * *

Τὰ θεριὰ ν' ἀγαπᾶς καὶ τ' ἀνήμερα,
Τὰ νησιά, τὰ ποτάμια, τ' ἀστέρια.
Κι ἂν ποτὲ σὲ πληγῶσουν κατάστηθα
φίλοι, ἀγρίμια, λευκὰ περιστέρια.

* * *

Ν' ἀγαπᾶς τὰ βουνὰ καὶ τὰ πέλαγα,
Τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἄγνωρους τόπους,
Τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τὰ σύννεφα,
Καὶ πολὺ ν' ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους...

* * *

Ν' ἀγαπᾶς, νὰ ξεχνᾶς καὶ νὰ χαίρῃσαι
τὴ δική σου γαλήνη καὶ κεῖνα
πὺν μ' ἀγάπη τὸ νοῦ μας φωτίζουνε,
καὶ βλασταίνουν ἀμάραντα κρίνα...

* * *

Ν' ἀγαπᾶς τὰ βουνὰ καὶ τὰ πέλαγα,
Τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἄγνωρους τόπους,
Τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τὰ σύννεφα,
Καὶ πολὺ ν' ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους...

Μουσική: Παντελῆς Θαλασσινός
Στίχοι: Νίκος Βελιώτης

Θεατρικὸ στὴν 6η Πανελλήνια Συνάντησι Νέων
29.11.2015 ἐκ. ἡμ., Δήμος Φυλῆς

«13 μέρες μετά!... μὲ Αἴσθησι Εὐθύνης!...»

Αἰκατερίνης Γ. Κωστούλα

Ἡ ἀλήθεια ...ἐπὶ σκηνῆς!

Πρόσωπα τοῦ ἔργου

Δήμητρα Εὐσταθία Θάνος Μαρία Χορὸς

26 Ὀκτωβρίου πολιτ. ἡμερ.

Βγαίνει «πλακάτ» στὸ κοινό, δείχνοντας τὴν ἡμερομηνία.

Ἡ Δήμητρα μπαίνει μέσα στὴν τάξη. Ὁ Χορὸς μπορεῖ νὰ εἶναι, σκηνοθετικά, καὶ μέσα στὸ κοινό.

Χορὸς: Χρόνια πολλὰ Δήμητρα! Χρόνια πολλὰ!

Δήμητρα: Εὐχαριστῶ παιδιά, εὐχαριστῶ ἀλλὰ ...δὲν εἶναι ἡ γιορτὴ μου σήμερα!

Χορὸς: Πλάκα μᾶς κάνεις!

Δήμητρα: Ἔ, ὄχι! Σὲ τέτοια θέματα δὲν γίνονται πλάκες! ...ἀλλὰ ὑπάρχει **Αἴσθησι Εὐθύνης...** Οἱ γονεῖς μου, ξέρετε, ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριο Ἡμερολόγιο. Τὸ ἴδιο κι ἐγώ. Ἀλλὰ ...κι ὁ Ἀϊ-Δημήτρης, βοήθειά μας, τὸ Πάτριο Ἡμερολόγιο ἀκολουθεῖ. Μυροβλύζει 13 μέρες μετὰ τὴν ἐπίσημη Γιορτὴ του. Τί λέτε, λοιπόν, νὰ γιορτάσω σήμερα ...ἢ ὅταν γιορτάζει κι

ὁ Ἀϊ-Δημήτρης!

Χορός: Μμμμμμμ (Ἔνα «μ» ἀμηχανίας).

Εὐσταθία: Κι ἐμένα παιδιά, ἐνῶ ἡ μητέρα μου εἶναι ἀδιάφορη χριστιανή, εἶναι καὶ δὲν εἶναι δηλαδή, ὁ πατέρας μου εἶναι πολὺ πιστὸς κι ἀκολουθεῖ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο. Τὸ ἀκολουθεῖ καὶ τὸ λέει ὅπου καὶ νὰ βρισκόμαστε. Ἔχω χάσει φίλους, ἐξ αἰτίας του, ...ἐφ' ὅσον εἶχα πάντοτε **Αἴσθηση Εὐθύνης**.

Δήμητρα: Ὅχι ἐξ αἰτίας του, Εὐσταθία μου! Ἐξ αἰτίας τῆς ἀγνοίας τῶν φίλων σου!

Εὐσταθία: Ἐντάξει. Πέστε το κι ἔτσι. Τί νὰ κάνουμε ὅμως; Οἱ φιλόσοφοι λένε ὅτι ἡ ἀλήθεια, ἡ αἰώνια καὶ ἀκατάλυτος, δὲν εἶναι προσιτὴ στὸν ἄνθρωπο.

Δήμητρα: Αὐτὰ λένε οἱ φιλόσοφοι. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως τί λέει; Ἐδῶ εἶναι ἡ δύναμη τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὁ Χριστὸς ἦρθε γιὰ νὰ κάνει μέτοχο αὐτῆς τῆς αἰώνιας καὶ ἀκατάλυτης Ἀλήθειας, καὶ τὸν τελευταῖο ἄνθρωπο πάνω στὴ γῆ! Στὸ χέρι του εἶναι, στὸ χέρι μας εἶναι, στὴν Πίστη μας εἶναι, ἂν θὰ γίνουμε ἢ ἂν δὲ θὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς Ἀλήθειας, ... μὲ **Αἴσθηση** πάντοτε **Εὐθύνης**...

Μαρία: Δίκιο ἔχεις Δήμητρα. Ἄλλωστε στὸ Εὐαγγέλιο γράφει: «Ἄν ἔχεις πίστη ὡς κόκκο σινάπεως...».

Εὐσταθία: Ἡ Πίστη εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν Ἀλήθεια, λοιπόν! Ἡ Πίστη! Κύριε πρόσθεσέ μου πίστη! Κύριε πρόσθεσέ μας πίστη!...

Μαρία: Ἀμήν!

Δήμητρα: Μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου ὅτι ...ἡ πορεία τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ἀλήθεια, δέχτηκε ἰσχυρὸ πλήγμα τὸ 1924. Τότε ποὺ ...ἄλλαξαν μέσα σὲ μιὰ νύχτα τὸ Ἡμερολόγιο καὶ ἀνάγκασαν τοὺς Ἱερεῖς νὰ ἀλλάξουν ρότα καὶ νὰ ὑποκύψουν σὲ ἀποφάσεις ποὺ κανένα οὐσιαστικὸ ἐλληνικὸ συμφέρον δὲν κάλυπταν. Τὸν πάπα, ναί! Τοὺς μισέλληνες, ναί! Τοὺς προσκυνημένους, ναί! Τὴν Ἑλλάδα, ὄχι!...

Εὐσταθία: Ἔτσι ἔγινε! Καὶ σ' ὅσους Ἱερουργοὺς μὲ **Αἴσθηση Εὐθύνης** ἀντέδρασαν, σ' ὅσους θέλησαν νὰ μείνουν ἀμετακίνητοι ἀπέναντι στὶς ἱερὲς Παραδόσεις, τὶς ἐπικυρωμένες ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐφαρμόστηκε τὸ δίκαιο τῆς πυγμῆς! Τοὺς καθάισαν, τοὺς φυλάκισαν, καὶ σὲ κάποιους ἀφαίρεσαν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα!

Μαρία: Μὲ τοὺς γονεῖς μου παρευρεθίκαμε πέρυσι –τὸν Νοέμ-

βρη τοῦ 2014– στήν ἀγιοποίηση μιᾶς ψυχούλας ποῦ μαρτύρησε γιά τήν Πίστη τῆς καί τὸ σεβασμὸ τῆς ἀπέναντι στήν Ἱερωσύνη. Πρόκειται γιά τὴν Αἰκατερίνα Ρούττη... Εἴκοσι ἑπτὰ χρονῶν κορίτσι, μανούλα δύο παιδιῶν, εἶχε πάει τὸ 1925 νὰ ἀγρυπνήσει σὲ ἐκκλησάκι τῆς ἐνορίας τῆς. Ἐκεῖ, στὴ μέση τῆς ἀγρυπνίας, καί ἐπειδὴ οἱ Ἱερεῖς λειτουργοῦσαν μὲ βάση τὸ Πάτριο, μῆκαν ἀστυνομικοὶ καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς χτυποῦν μὲ φοβερὴ βιαιότητα. Λὲς καὶ χτυποῦσαν ἐγκληματίες. Καὶ ἀπάλι λὲς ...δὲν ἐπιτρέπεται! Ἐκεῖ, βλέποντας αὐτὸ τὸ ἀνεπίτρεπτο θέαμα, μὲ **Αἴσθηση Εὐθύνης** μῆκε στὴ μέση ἢ Αἰκατερίνα καὶ ξυλοκοπήθηκε ἕως θανάτου. Εἶναι δυνατὸν τὸ δίκαιο τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ δίκαιο τῆς πυγμῆς νὰ ταυτίζονται; Εἶναι δυνατόν;...

Δήμητρα: Δυστυχῶς οἱ περιπτώσεις βίας καὶ ἐξαναγκασμοῦ δὲν σταμάτησαν ἐκεῖ. Ἐγὼ ἤμουν στήν ἀγιοποίηση τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἐκ Δεσφίνης ποῦ ...ἐπειδὴ παρέμεινε στὸ Πάτριο, ἀρχικὰ τὸν καθαίρεσαν. Ἐκεῖνος ...ἀγνοώντας τὴν ψευδο-καθαίρεσή του, συνέχισε νὰ μιλάει γιά Θεὸ καὶ νὰ προσπαθεῖ νὰ σώσει ψυχές. Νὰ προσπαθεῖ, μὲ **Αἴσθηση Εὐθύνης**, μέχρι πού, στίς 22 Ἰουλίου 1944, σφαγιάστηκε ἀπὸ συν-Ἕλληνες γιά τὴν Πίστη του. Εἶναι ἀπὸ τὰ γεγονότα ποῦ σὲ κάνουν νὰ ντρέπεται γιά κείνο τὸ «σὺν» ποῦ σὲ συνδέει μ' αὐτοὺς ποῦ τὸ ἔκαναν. Μ' αὐτοὺς τοὺς ἀλλοτριωμένους Ἕλληνες...

Εὐσταθία: Δὲ σταματοῦν ἐκεῖ τὰ γεγονότα. Δὲ σταματοῦν ἐκεῖ οἱ θυσίες. Ἔτσι ...ὁ κλῆρος, χωρὶς Αἴσθηση Εὐθύνης, φοβούμενος, ἢ καὶ ὄχι φοβούμενος, στήν πλειοψηφία του, ὑποτάχθηκε, βολεύτηκε! Ὑποτάχθηκε καὶ ὑπηρέτησε ...τὸν Οἰκουμενισμό! Τὴν ἰσοπέδωση! Ὑποτάχθηκε καὶ ...ὑπηρέτησε **ἀνεύθυνα** τὸ λάθος!

Θάνος: Τὸ λάθος!... Τυχαῖο εἶναι ποῦ ὁ λαός, ἐνῶ ἦταν θερμὸς στήν Πίστη του, ἐνῶ ἡ Πίστη του ἦταν τὸ ὄπλο ποῦ τὸν κράτησε ψηλὰ γιά αἰῶνες, στὴ συνέχεια, καὶ μετὰ τὶς ἀλλαγές, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀπομακρύνεται, νὰ δέχεται ἐπιρροὲς ποῦ τὸν ἀλλοίωσαν, νὰ μπαίνει σὲ ρεύματα ποῦ τὸν ἐξουθενῶναν, νὰ χάνει τὸν προσανατολισμὸ του; Τυχαῖο εἶναι;

Εὐσταθία: Ἕνας κλῆρος ὑποταγμένος, βολεμένος καὶ χωρὶς **Αἴσθηση Εὐθύνης**, δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ κρατήσῃ τὸ λαό. Δὲν ἔχει τὸ περίσσευμα τῆς Ἀγάπης, νὰ κρατήσῃ τὸν λαό. «Καὶ ἐὰν ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον»!

Θάνος: «χαλκὸς ἢ ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον»... «Ἐὰν ἀγάπη δὲ μὴ ἔχω»! Ἀλήθεια! Πόσο ἀποτελεσματικὰ ἀντικατοπτρίζεται ἡ

κατάσταση τῶν καιρῶν σ' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Πόσο καίρια! Κι ὕστερα ...σοῦ λένε κάποιοι λειτουργοί, προσαρμόζοντας τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου στήν περίπτωση τους, «Φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ». Ρίχνοντας τὴν εὐθύνη στὸν λαὸ γιὰ τὴν ἀπιστία του. Ἔ, ὄχι! Δὲν φταίει μόνο ὁ λαός! Δὲν φταίει ἀποκλειστικὰ ὁ λαός γιὰ τὸ πείσσευμα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Χάρης ποὺ δὲν ἔχει ὁ βολεμένος καὶ ἀνεύθυνος ποιμὴν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν μπορεῖ νὰ σκεπάσει, καὶ

νὰ προφυλάξει τὸ ποίμνιο.

Μαρία: Εὐτυχῶς τὰ Μοναστήρια καὶ οἱ Ἱερούργοι μὲ τὸ Πάτριο, κρατοῦν ἀνόθευτη τὴν Παράδοση, ὑπηρετοῦν τὴν Παράδοση, κρατοῦν ἀναλλοίωτη τὴν Ἀλήθεια. Γίνονται, μὲ **Αἴσθησι Εὐθύνης**, φυλάκια τοῦ Θεοῦ καὶ πνευματικὰ καταφύγια γιὰ πάρα πολὺ κόσμο.

Θάνος: Γιὰ πάρα πολὺ κόσμο!... Δὲ θὰ τὸ 'λεγα! Ὁ πολὺς ὁ κόσμος ζεῖ ἀκόμα στὴν ἄγνοια. Ζεῖ στὴν ἀδιαφορία. Ζεῖ στὸ λάθος! Ζεῖ μία ζωὴ βολεμένη καὶ χωρὶς **Αἴσθησι Εὐθύνης** καὶ χωρὶς ἐλπίδα! Πῶς ἀντέχει, ἀλήθεια! Πῶς ἀντέχει!

Ευσταθία: Θάνο μου ...τὸν τύφλωσαν τὸν λαό! Τὸν ἀποκοίμησαν! Οἱ βολεμένοι, οἱ **ἀνεύθυνοι** καὶ οἱ ἄνανδροι!

Δήμητρα: Ναί! Δίκιο ἔχεις! Οἱ βολεμένοι, οἱ **ἀνεύθυνοι** καὶ οἱ ἄνανδροι! Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἤρθε ἡ ὥρα νὰ συμπαθῆσω κάπως καὶ τὸν Νίτσε ποὺ ἔλεγε...«Ἡ πλάνη δὲν εἶναι τύφλωση. Ἡ πλάνη εἶναι ἄνανδρία»!

Μαρία: Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του!

Δήμητρα: Ἀμήν! Λοιπὸν, παιδιά, τί λέτε, μὲ **Αἴσθησι** ὅμως **Εὐθύνης**, γιορτάζω σήμερα ἢ ὄχι;

ἜΟχι!!!!!!!

* * *

• Τὸ Θεατρικὸ «13 μέρες μετά!... μὲ Αἴσθησι Εὐθύνης...» τὸ ἔγραψα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὶς πρεσβείες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός μου Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (26.10.2015 ἐκ. ἡμ.).